

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15710/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Јасмине Симовић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства - Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранлаштво са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 28/2024 од 10.04.2024. године, у седници одржаној дана 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 28/2024 од 10.04.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 28/2024 од 10.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Младеновцу Прр1 42/22 од 20.10.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете услед повреде права на суђење у разумном року исплати 1.495,64 динара са законском затезном каматом од 09.12.2022. године, као дана подношења тужбе, до исплате, а одбијен је тужбени захтев тужиље за исплату законске затезне камате на износ главног дуга почев од 04.01.2002. године до 08.12.2022. године, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 40.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 28/2024 од 10.04.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Младеновцу Прр1 42/22 од 20.10.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, благовремено изјавила ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, о посебној ревизији тужене у овом спору није поребно одлучивати ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Предмет спора је захтев тужиље за накнаду имовинске штете проузроковане повредом њеног права на суђење у разумном року у стечајном поступку. Према одредби члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, странка која је стекла право на правично задовољење (члан 22) може да поднесе тужбу против Републике Србије за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року, чија одговорност за ту штету је објективна.

Објективна одговорност је одговорност без кривице, засноване на постојању штете и узрочне везе са радњом и пропуштањем одговорног лица. Међутим, у споровима за накнаду имовинске штете настале због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су, без њихове кривице, остала неизморена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, редовни судови следе правне ставове изражене у одлукама Европског суда за људска права донетим против Србије и Уставног суда. Тим ставовима успостављена је „директна“ одговорност државе за обавезе привредних субјеката који нису уживали довољну институционалну и оперативну независност од државе, и то без утврђивања узрочно-последичне везе између повреде права на суђење у разумном року и настале штете. Тај став садржи и закључак Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, донет у поступку решавања спорног правног питања, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Узрочно-последична веза, на чијем постојању и утврђивању истрајава тужена, утврђује се у случају када ненаплаћено потраживање не потиче из радног односа и у случају када потраживање из радног односа постоји према извршном односно стечајном дужнику - правном лицу које није основано на бази државног или друштвеног капитала (допуна закључка од 02.11.2018. године, усвојена на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 27.09.2019. године).

У конкретном случају, тужиљино потраживање потиче из радног односа са стечајним дужником „Беобанка“ ад Београд, чији део је остао ненаплаћен у поступку стечаја, у којем је правноснажним решењем утврђено да јој је повређено право на суђење у разумном року. Стечајни дужник је привредни субјект који је у време настанка тужиљиног потраживања пословао са државним капиталом јер одлуком Агенције СРЈ за осигурање депозита број 33-2001 од 05.07.2001. године, донетом у поступку санације банке, све њене до тада емитоване акције проглашене су неважећим, чиме су престала права акционара, а означена Агенција је на дан отварања стечаја (03.01.2002. године) постала њихов власник.

Тужиљи је у стечајном поступку признато новчано потраживање у које није урачуната затезна камата јер је потраживање пријављено без камате. Зато су за дозвољеност посебне ревизије тужене ирелевантни њени наводи да није утврђена структура тужиљиног потраживања, односно да је у исто урачуната затезна камата и по којој методи је обрачуната.

Из наведених разлога, с обзиром да у овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, на основу члана 404. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Према одредби члана 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда у поступку у спору мале вредности ревизија није дозвољена, због чега је на основу члана 413. тог закона, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић